

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 10 października 2019 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie II Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Magdalena Pasięka - Paczek

Protokolant: K. R.-S.

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2019 r. w Szczecinie

na rozprawie sprawy z powództwa A. O.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki A. O. kwotę 2600 zł (dwa tysiące sześćset złotych),

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 913,63 zł (dziewięćset trzynaście złotych sześćdziesiąt trzy grosze) tytułem kosztów sądowych,

IV. znosi wzajemnie między stronami koszty zastępstwa prawnego.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 marca 2016 r. powódka A. O. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 14.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz o zasądzenie od pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pisma powódka wskazała, iż w dniu 11 marca 2013 r., będąc pasażerem pojazdu marki C. (...) uczestniczyła w kolizji drogowej, spowodowanej przez kierującego pojazdem marki R. (...) nr rej. (...) i posiadającego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Powódka wskazała, że w związku z nasilającymi się dolegliwościami bólowymi głowy i kręgosłupa szyjnego, w dniu 13 marca 2013 r. zgłosiła się do Szpitala (...) PUM w S., gdzie wykonano jej badanie RTG kręgosłupa oraz skierowano na dalsze konsultacje ortopedyczne i neurologiczne. Wskazała, iż przeprowadzone badanie wykazało widoczne owalne, dobrze wysyczone zagęszczenie o morfologii odpowiadającej zwapnieniu, czego nie można wykluczyć przebyłym urazem oraz wariant rozwojowy pod postacią żebra szyjnego długości ok. 5 cm po stronie prawej oraz żebra szczątkowego po stronie lewej. W następstwie przeprowadzonych badań zlecono jej farmakoterapię, założenie kołnierza szyjnego, oszczędzający tryb życia oraz konsultację neurologiczną oraz ortopedyczną. Powódka wskazała również, że doznane stłuczenia stawu kolanowego skutkowało skierowaniem na zabiegi fizjoterapeutyczne. W dalszej kolejności powódka podniosła, że w wyniku nieustającego bólu głowy oraz kręgosłupa, a także drętwienia palców miała przeprowadzone badanie tomografii odcinka C kręgosłupa, które wykazało m.in. rozległą wypuklinę pierścienia włóknistego krążka międzykręgowego C5/C6, zmiany zwyrodnieniowe w postaci dokanałowej osteofitozy, lordozę szyjną, prawostronne zwężenie otworu międzykręgowego C4/C5, obustronne zwężenie otworów międzykręgowych

C5/C7 na tle zmian kostnych oraz wykryto „żebro szyjne”. W związku z powyższym powódka przeszła operację kręgosłupa. Powódka podniosła również, że podczas wizyty u neurologa stwierdzono u niej uraz psychiczny w postaci fobii komunikacyjnych oraz lęki napadowe. Powódka wskazała, że obrażenia, jakich doznała na skutek przedmiotowej kolizji w sposób znaczący wpłynęły na jej życie, utrudniały jej normalne funkcjonowanie, w tym spowodowało ograniczenie aktywności fizycznej. Nadto wskazała, że oprócz doznanych obrażeń fizycznych była w złej kondycji psychicznej. Wskazała, że od czasu wypadku cały czas odczuwa dolegliwości bólowe głowy, szyi, kręgosłupa oraz znajduje się pod opieką lekarza neurologa i przyjmuje leki przeciwbólowe. W dalszej części uzasadnienia powódka wskazała, iż zgłosiła pozwanej szkodę. Pozwana przyjęła odpowiedzialność za szkodę i wypłaciła 1200 zł tytułem zadośćuczynienia. Pomimo złożonego odwołania pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko.

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2016 r. Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości (k.69).

W odpowiedzi na pozew, pismem z dnia 7 lipca 2016 r. pozwane towarzystwo wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana zakwestionowała, aby podawane przez powódkę obrażenia pozostawały w związku z przedmiotową kolizją. Nadto wskazała, iż z przedłożonej w toku postępowania likwidacyjnego dokumentacji medycznej wynika, że powódka przed wypadkiem leczyła się przewlekle neurologicznie z powodu cerebrasteni pourazowej. Nadto wskazano, że skutki, jakie spowodował sam wypadek nie były znaczne, a zgłaszane przez powódkę dolegliwości są wynikiem istniejących wcześniej schorzeń, a tym samym wypłacona dotychczas kwota zadośćuczynienia rekompensuje w całości cierpienie związane ze zdarzeniem drogowym z dnia 11 marca 2013r. (k. 76-79).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. prowadzi działalność gospodarczą związaną z ubezpieczeniami, w tym ubezpieczeniami od odpowiedzialności cywilnej.

Bezsporne, nadto dowód:

- odpis KRS k. 82-89

W dniu 11 marca 2013 r. w S. na ul. (...) od strony ul. (...) w kierunku ul. (...) na wysokości posesji nr (...) miała miejsce kolizja, w której kierujący pojazdem marki R. (...) nr rej. (...) A. K. na skutek niedostosowania prędkości do panujących warunków na drodze, podczas manewru skrętu w prawo, zjechał na przeciwległy pas i doprowadził do zderzenia z pojazdem marki C. (...) o nr rej. (...), kierowanym przez P. G.. A. O. była pasażerem pojazdu uczestniczącego w wypadku drogowym. Na skutek kolizji powódka uderzyła głową w zagłówek fotela oraz prawym barkiem w drzwi pojazdu.

W chwili zdarzenia sprawca kolizji posiadał obowiązującą polisę ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. z siedzibą w W..

Dowód:

- notatka urzędowa k. 15-16

- zeznania powódki k. 127-129

- zeznania M. O. k. 136-137

W dniu 13 marca 2013 r. powódka w związku z dolegliwościami bólowymi przy ruchach w odcinku szyjnym kręgosłupa oraz w obrębie stawu barkowego prawego oraz mrowienia palców prawej ręki zgłosiła się do (...) Publicznego Szpitala (...) PUM w S., gdzie wykonano jej RTG kręgosłupa odcinka szyjnego, czaszki oraz kości barku. Powódka nie wymagała pilnej interwencji chirurgicznej i leczenia w oddziale chirurgicznym. Przeprowadzone badanie nie wykazało zmian kostnych pourazowych kości stawu barkowego prawego oraz zmian kostnych pourazowych czaszki. Z kolei badanie

RTG kręgosłupa szyjnego wykazało na wysokości wyrostka kolczystego VC6 owalne, dobrze wysyczone zagęszczenie, śr. około 5 mm o morfologii odpowiadającej zwapnieniu (badanie nie pozwoliło wykluczyć związku z aktualnym lub dawniej przebyłym urazem). Nadto stwierdzono widoczny wariant rozwojowy pod postacią żebra szyjnego długości ok. 5 cm po stronie prawej oraz żebra szczątkowego po stronie lewej. W następstwie przeprowadzonych badań powódkę wypisano z Izby Przyjęć (...) z zaleceniem oszczędnego trybu życia, noszeniem kołnierza ortopedycznego przez okres 4-6 tygodni, zakazem dźwigania ciężarów, przyjmowania leków przeciwzapalnych, rozluźniających oraz przeciwbólowych. Zalecono również konsultację neurologiczną oraz ortopedyczną w warunkach ambulatoryjnych.

W dniu 14 marca 2013 r. powódka stawiała się na Izbie Przyjęć Kliniki (...), Transplantologii i Chorób Wewnętrznych z rozpoznaniem samoistnego nadciśnienia tętniczego po urazie głowy na skutek wypadku komunikacyjnego. W wywiadzie wskazano, że powódka znajduje się w leczeniu stałym, przyjmując leki P. i A.. Do leczenia stałego włączono lek z grupy beta-blokerów powodujący zmniejszenie częstotliwości rytmu serca i siły jego skurczu oraz obniżenie ciśnienia tętniczego (...).

W dniu 15 marca 2013 r. powódka otrzymała od lekarza rodzinnego skierowanie do poradni neurologicznej i ortopedycznej.

Dowód:

- karta informacyjna k. 17-18, 19, 108-109, 111
- skierowanie k. 21-22
- dokumentacja medyczna k. 110, 113
- wynik badania k. 112
- zeznania powódki k. 127-129
- akta szkody

W dniu 3 kwietnia 2013 r. powódka udała się na wizytę do lekarza neurologa, który zlecił wykonanie badania tomografii komputerowej odcinka C kręgosłupa oraz zlecił dalsze leczenie w specjalistycznej poradni ortopedycznej, neurologicznej oraz w poradni zdrowia psychicznego. Zlecił również leczenie farmakologiczne.

Dowód:

- dokumentacja medyczna k. 23-24
- akta szkody

Przeprowadzone w dniu 4 kwietnia 2013 r. badanie TK kręgosłupa szyjnego powódki wykazało rozległą, symetryczną wypuklinę pierścienia włóknistego krążka międzykręgowego C5/C6 o szerokości do 4 mm, współistniejące na tym poziomie kostne zmiany zwyrodnieniowe w postaci dokanałowej osteofitozy, zmniejszenie wymiaru strzałkowego kanału kręgowego do ok. 7mm (bezwzględna stenoza), dokanałową osteofitozę w otoczeniu szpary międzykręgowej C4-C5 powodującą zmniejszenie wymiaru strzałkowego kanału kręgowego do ok. 9,5 mm (bezwzględna stenoza), niewielką symetryczną wypuklinę pierścienia włóknistego krążka międzykręgowego C6/C7, wygładzenie lordozy szyjnej, prawostronne zwężenie otworu międzykręgowego C4/C5 oraz obustronne zwężenie otworów międzykręgowych C5-C7 na tle zmian kostnych. Dodatkowo na poziomie C7 kręgosłupa po stronie prawej stwierdzono „żebro szyjne”.

Dowód:

- wynik badania k. 25, 104, 116

W dniu 9 kwietnia 2013 r. powódka udała się do Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej z rozpoznaniem stanu po stłuczeniu stawu kolanowego prawego. Powódkę skierowano na zabiegi fizjoterapeutyczne: jonoforezę oraz magnetoterapię. Zalecono przyjmowanie leków.

Dowód:

- dokumentacja medyczna k. 20
- zeznania powódki k. 127-129
- akta szkody

Podczas konsultacji neurologicznej z dnia 6 czerwca 2014 r. stwierdzono u powódki wyraźne ograniczenie ruchomości kręgosłupa w jego odcinku szyjnym, utrzymywanie się zawrotów i bóli głowy oraz zaburzenia równowagi. U powódki zdiagnozowano dyskopatie i R. C..

Dowód:

- dokumentacja medyczna k. 26

Podczas konsultacji w poradni psychiatrycznej w dniu 6 czerwca 2013 r. oraz 11 lipca 2013 r. u powódki stwierdzono fobię komunikacyjną oraz lęki napadowe w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 11 marca 2013 r.

Dowód:

- dokumentacja medyczna k. 27-28

Podczas konsultacji ortopedycznej w dniu 1 lipca 2013 r. potwierdzono o powódki rozległy zespół bólowy kręgosłupa szyjnego z rwą ramienną prawostronną.

Dowód:

- konsultacja ortopedyczna k. 29

W dniu 27 grudnia 2013 r. w Samodzielnym Publicznym Wojewódzkim Szpitalu (...) w S. powódka przeszła leczenie operacyjne w postaci M. Szyjnej C6/C7 i C5/C6 z dostępu przedniego po stronie lewej, spondylodezę szyjną przednią C6/C7 oraz C5/C6. Powódkę wypisano ze szpitala w dniu 31 grudnia 2013 r. Powódce zalecono prowadzenie oszczędzającego trybu życia przez 3 tygodnie, kontrole w poradni neurochirurgicznej po 6 miesiącach oraz przyjmowanie leków o działaniu przeciwbólowym (P. C.)

Dowód:

- dokumentacja medyczna k. 30-31
- historia choroby k. 32-34
- zaświadczenie lekarskie o stanie zdrowia k. 35-36
- dokumentacja medyczna k. 37-38
- zeznania powódki k. 127-129
- akta szkody

Powódka w okresie od 13-14 marca 2013 r., 11-30 kwietnia 2013 r., 1-22 maja 2013 r., 23 maja – 21 lipca przebywała na zwolnieniu lekarskim.

Dowód:

- pismo z dnia 18 lipca 2013 r. k. 39

- zwolnienia lekarskie k. 40-47

Powódka zgłosiła pozwanej szkodę. Pozwana decyzją z dnia 13 czerwca 2013 r. przyjęła odpowiedzialność za szkodę i wypłaciła łącznie kwotę 2400 zł tytułem zadośćuczynienia za powstałą szkodę. Pomimo złożonego odwołania pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko, wskazując, że zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa i dyskopatia szyjna nie mogły powstać wskutek zdarzenia z dnia 11 marca 2013 r. Po operacji powódka odczuwała dolegliwości bólowe przez ok. 3 miesięcy.

Dowód:

- pismo z dnia 13 czerwca 2013 r. k. 48-49

- pismo z dnia 26 lipca 2013 r. k. 50-51

- pismo z dnia 2 września 2013 r. k. 52-53

- pismo z dnia 15 października 2013 r. k. 54

- pismo z dnia 17 lutego 2014 r. k. 55

- pismo z dnia 8 stycznia 2014 r. k. 56-59

- akta szkody

W następstwie wypadku z dnia 11 marca 2013 r. u powódki doszło do urazu skrętno-zgięciowego i stłuczenia kręgosłupa odcinka szyjnego z dyskopatią i zespołem korzeniowym, stłuczenia okolicy stawu barkowego prawego oraz ogólnego potłuczenia ciała.

Dolegliwości bólowe o znacznym nasileniu mogły utrzymywać się przez okres około 4 tygodni, natomiast o mniejszym nasileniu do kilku miesięcy. Po zabiegu operacyjnym znaczna część dolegliwości bólowych ustąpiła. W pierwszym okresie po wypadku powódka wymagała pomocy osób trzecich przy wykonywaniu pewnych czynności dnia codziennego np. podnoszenia cięższych przedmiotów. Po tym okresie powódka nie wymagała dalszej opieki. Następstwa przebytego urazu są obecnie wygojone. Rozpoznane u powódki zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego nie są związane z urazem, niemniej uraz kręgosłupa spowodowany zdarzeniem z dnia 11 marca 2013 r. nasilił dolegliwości bólowe.

Zgodnie z tabelą procentową stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. po uwzględnieniu samoistnych -następstwa zdarzenia z dnia 11 marca 2013 r. ocenia się na 2 %.

Przed zdarzeniem powódka zgłaszała dolegliwości bólowe kręgosłupa. Zgłaszała się do poradni neurologicznej. Zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne istniały przed przedmiotowym zdarzeniem. Zabieg operacyjny przeprowadzony w grudniu 2013 r. nie miał związku z wypadkiem, ale z istniejącymi zmianami zwyrodnieniowo-dyskopatycznymi kręgosłupa szyjnego.

Obecnie stan powódki w zakresie ortopedii i traumatologii jest dobry. Przebyty wypadek komunikacyjny nie pozostawił jakichkolwiek trwałych urazów czy ich następstw i nie powinien w jakimkolwiek stopniu wpływać negatywnie na zdrowie i funkcjonowanie powódki w zakresie chirurgii ogólnej oraz ortopedii i traumatologii.

W zakresie schorzeń ortopedycznych powódka nie wymaga dalszego leczenia.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu neurologii T. K.-P. k. 176-181
- opinia uzupełniająca biegłego z zakresu neurologii k. 224-225, 243, 288
- opinia biegłego z zakresu chirurgii ogólnej oraz ortopedii i traumatologii narządu ruchu A. B. k. 207-223
- opinia uzupełniająca biegłego z zakresu chirurgii ogólnej oraz ortopedii i traumatologii narządu ruchu k. 248-262, 302-318

A. O. ma 59 lat. Obecnie powódka odczuwa dolegliwości bólowe rąk (zwłaszcza prawa dłoń). Przed operacją miała czasami lekkie mrowienie palców. Przyjmuje leki przeciwbólowe. Po wypadku –do czasu operacji powódka miała problemy przy wykonywaniu codziennych czynności np. umyciu się. W czynnościach tych pomagała jej mama.

Przed zdarzeniem powódka leczyła się z powodu zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Miała też zawroty głowy.

Powódka miała wypadek samochodowy w 1986 roku-uderzył w nią samochód jak przechodziła przez przejście dla pieszych. Z tego powodu leczyła się przez około półtora roku. Nie miała wtedy stwierdzonego urazu kręgosłupa.

Obecnie powódka jest osobą bezrobotną.

Dowód:

- historia wizyt k. 101-103
- zeznania powódki k. 127-129
- zeznania M. O. k. 136-137

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo uzasadnione.

Na wstępie zaznaczenia wymagało, iż w przedmiotowym procesie powódka domagała się zasądzenia od pozwanej kwoty 14.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, ból i cierpienie fizyczne oraz psychiczne w związku z doznany urazem na skutek kolizji z dnia 11 marca 2013 r., sprawcą którego była osoba posiadająca polisę odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych wykupioną w pozwanym zakładzie ubezpieczeń. Podstawę prawną odpowiedzialności pozwanego stanowił w tej sytuacji art. 436 § 1 kc w zw. z art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 § 1 kc i w zw. z art. 822 kc i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), a także art. 189 kpc.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc „w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu”. Stosownie zaś do art. 445 kc w zw. z art. 444 § 1 kc „w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę”. Art. 822 kc z kolei stanowi, iż „przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia” (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową

ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Stosownie do treści art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych „z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia”. W myśl art. 436 § 1 k.c. odpowiedzialność przewidzianą w artykule poprzedzającym ponosi również samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody. Jednakże, gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny.

Zadośćuczynienie stanowi szczególną formę rekompensaty za szkodę o charakterze niemajątkowym (krzywdę), którą doznała osoba poszkodowana wskutek bezprawnego i zawinonego przez sprawcę działania, skutkującego uszkodzeniem ciała lub wywołaniem rozstroju zdrowia (art. 445 § 1 k.c.). Z powyższego wynika, iż dla przypisania stronie odpowiedzialności odszkodowawczej za krzywdę wyrządzoną innej osobie konieczne jest zarówno zaistnienie zdarzenia je wyrządzającego, jak i samej krzywdy, a nade wszystko związku przyczynowego pomiędzy tym zdarzeniem a krzywdą. Krzywda, czyli szkoda niemajątkowa może być w pewnej mierze naprawiona przez świadczenie pieniężne. Cierpienia fizyczne lub psychiczne, wprawdzie nie mogą być w sposób adekwatny wyrównywane za pomocą świadczeń pieniężnych, natomiast świadczenia te mogą łagodzić wspomniane ujemne przeżycia poszkodowanego poprzez dostarczenie mu środków majątkowych, które pozwolą zaspokoić w szerszej mierze jego potrzeby lub spełnić pragnienia (por. Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania – część ogólna, Warszawa 2008, s. 260).

W rozpoznawanej sprawie nie stanowiło przedmiotu sporu, iż pozwany jest podmiotem udzielającym ochrony ubezpieczeniowej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie umowy zawartej z właścicielem pojazdu biorącego udział w wypadku. Przy tym fakt zawinonego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez kierującego ww. pojazdem oraz związku przyczynowego tego zachowania z zaistnieniem wypadku drogowego pozostawał okolicznością bezsporną. Niespornym pozostawało pomiędzy stronami także to, iż powódka zgłosiła pozwanej roszczenie o zapłatę zadośćuczynienia za krzywdę, będącą następstwem wypadku, a pozwana przeprowadziła postępowanie likwidacyjne, odmawiając jednak wypłaty zadośćuczynienia w żądanej wysokości.

Przedmiotem sporu, a w konsekwencji ustaleń Sądu, stała się kwestia zakresu uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia powstałych u powódki, a pozostających w związku przyczynowym z wypadkiem z dnia 11 marca 2013 r. oraz rozmiar należnego z tego tytułu zadośćuczynienia i ich ewentualnej kompensacji w toku przeprowadzonego przez pozwaną postępowania szkodowego.

Za podstawę ustaleń w powyższym zakresie Sąd uznał dokumenty zgromadzone w aktach sprawy. Zauważyć przy tym należało, że autentyczność tych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron. Sąd uznał także za wiarygodne opinie biegłych sądowych specjalistów z zakresu neurologii oraz z zakresu chirurgii ogólnej oraz ortopedii i traumatologii narządu ruchu. Strona powodowa nie wносиła zastrzeżeń do sporządzonych opinii. Zarzuty wniosła natomiast strona pozwana. W związku z tym Sąd dopuścił na te okoliczności uzupełniające opinie biegłych. Zdaniem Sądu biegli w swojej opinii w sposób wystarczający wyjaśnili kwestie, co do których wniesione zostały zastrzeżenia.

Ponadto Sąd uznał za wiarygodny dowód z przesłuchania powódki oraz świadka M. O.. Korespondowały one z pozostałymi dowodami i nie były kwestionowane przez stronę pozwaną. Przy czym z uwagi na subiektywny charakter części zeznań powódki, w szczególności ten dotyczący zakresu jej urazów i wpływu na codzienne funkcjonowanie, Sąd przyjął te zeznania za podstawę ustaleń faktycznych w zakresie, w jakim korespondowały one z wywodami biegłych wyrażonych w opiniach sądowych.

Odnośnie zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, to przesłankami roszczeń dotyczących szkody na osobie jest szkoda (krzywda) i jej rozmiar, zdarzenie ją wywołujące oraz związek przyczynowy między szkodą (krzywdą) a tym

zdarzeniem. Podstawą zasądzenia świadczenia są zaś cierpienia fizyczne i psychiczne związane ze stanem zdrowia, określane mianem krzywdy.

Strona pozwana w tej materii kwestionowała wskazany przez powódkę zakres cierpienia fizycznego i psychicznego, uznając, iż krzywda powódki została już skompensowana kwotą wypłaconą w postępowaniu likwidacyjnym. Nadto wskazała, że skutki, jakie spowodował sam wypadek, nie były znaczne, a zgłaszane przez powódkę dolegliwości są wynikiem istniejących wcześniej schorzeń.

Ustalenia Sądu musiały dotyczyć więc zasadniczych przesłanek odpowiedzialności z tytułu zadośćuczynienia, to znaczy stopnia dolegliwości bólowych i ujemnych przeżyć psychicznych, powstałych w związku z tym wypadkiem oraz ich wpływu na funkcjonowanie powódki w życiu codziennym. W tym musiały także korespondować z dolegliwościami bólowymi i schorzeniami sprzed wypadku.

Jeśli chodzi o określenie skutków zdrowotnych wypadku, podstawowe znaczenie dla ustaleń Sądu miały przedmiotowe opinie biegłych oraz dokumentacja medyczna znajdująca się w aktach sprawy. Ocena twierdzeń strony co do stanu zdrowia powódki i danych zawartych w dokumentacji medycznej musiała być dokonana przy użyciu wiedzy specjalnej. Informacje tego rodzaju Sąd - zgodnie z dyspozycją art. 278 § 1 k.p.c. - mógł pozyskiwać wyłącznie za pośrednictwem opinii biegłego sądowego lub instytutu.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należało, że powódka w wyniku wypadku z dnia 11 marca 2013 r. doznała urazu skrętno-zgięciowego i stłuczenia kręgosłupa odcinka szyjnego z dyskopatią i zespołem korzeniowym, stłuczenia okolicy stawu barkowego prawego oraz ogólnego potłuczenia ciała.

Wskazać należy, że dolegliwości bólowe o znacznym nasileniu utrzymywały się u powódki przez okres około 4 tygodni. W pierwszym okresie po wypadku powódka wymagała pomocy osób trzecich przy wykonywaniu pewnych czynności dnia codziennego np. podnoszenia cięższych przedmiotów. Obecnie następstwa przebytego urazu są wygojone, co potwierdzają opinie biegłych, a stan powódki w zakresie ortopedii i traumatologii jest dobry. Przebyty wypadek komunikacyjny nie pozostawił jakichkolwiek trwałych urazów i następstw, a tym samym nie powinien w jakimkolwiek stopniu wpływać negatywnie na zdrowie i funkcjonowanie powódki w zakresie chirurgii ogólnej oraz ortopedii i traumatologii.

Co istotne wskazać należy, że już przed wypadkiem z dnia 11 marca 2013 r. powódka zgłaszała dolegliwości bólowe kręgosłupa, zgłaszała się do poradni neurologicznej, a zatem uznać należało, że zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne istniały przed przedmiotowym zdarzeniem, a zabieg operacyjny przeprowadzony w grudniu 2013 r. nie miał związku z wypadkiem, ale właśnie z istniejącymi zmianami zwyrodnieniowo-dyskopatycznymi kręgosłupa szyjnego.

Z powyższego zdaniem Sądu jednoznacznie wynika, iż powódka po zdarzeniu doznała rozstroju zdrowia, a co za tym idzie doznawała cierpień o charakterze fizycznym, które miały wpływ na jej codzienne funkcjonowanie, ograniczały jej aktywność ruchową, powodowały konieczność zażywania leków przeciwbólowych. Występujące obecnie u powódki dolegliwości bólowe, w tym drętwienie palców czy dłoni oraz pojawiające się bóle kręgosłupa są następstwem samoistnych zmian zwyrodnieniowo-dyskopatycznych i nie pozostają w bezpośrednim związku z wypadkiem.

Przepisy kodeksu cywilnego nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględniać przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, zostały one wypracowane w orzecznictwie, zwłaszcza Sądu Najwyższego, w którym wielokrotnie wskazywano, że przy określaniu wysokości zadośćuczynienia należy mieć na uwadze, że jego celem jest wyłącznie złagodzenie doznanej przez poszkodowanego krzywdy, a także powinno uwzględniać wszystkie okoliczności oraz skutki doznanego kalectwa. Zadośćuczynienie z art. 445 k.c. ma przede wszystkim charakter kompensacyjny i tym samym jego wysokość musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Wysokość ta nie może być jednak nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy i aktualnych stosunków majątkowych społeczeństwa, a więc powinna być utrzymana w rozsądnych granicach, przy czym uwzględnianie stopy życiowej społeczeństwa przy określaniu wysokości zadośćuczynienia nie może podważać jego kompensacyjnej funkcji. Zasadniczą przesłanką przy

określaniu jego wysokości jest stopień natężenia krzywdy, rodzaj, charakter, długotrwałość i intensywność cierpień fizycznych i psychicznych, stopień i trwałość kalectwa. Ocena kryteriów decydujących o wysokości zadośćuczynienia musi odnosić się do okoliczności konkretnej sprawy. Porównywanie wysokości zasądzonych w różnych sprawach zadośćuczynienia, nie może prowadzić do prawidłowego rozstrzygnięcia. Uwzględniając powyższe poglądy doktryny i orzecznictwa w zakresie kryteriów, jakie decydują w konkretnej sprawie o przyjęciu określonej kwoty jako adekwatnej i odpowiedniej tytułem zadośćuczynienia w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Sąd nie podzielił argumentów strony pozwanej, mających przemawiać za oddaleniem powództwa w zakresie żadanego zadośćuczynienia. Przy określeniu rozmiaru krzywdy powódki – cierpienia fizycznego oraz psychicznego będącego następstwem wypadku, Sąd uwzględnił rodzaj obrażeń ciała u powódki, wywołujących rozstrój zdrowia oraz dolegliwości bólowe przez okres 4 tygodni, wymagające stosowania leków przeciwbólowych, jak również fakt, że dolegliwości te pogłębiły występujące zmiany zwyrodnieniowe. Jednocześnie Sąd wziął pod uwagę, iż zdarzenie to w świetle zasad doświadczenia życiowego miało w tym okresie negatywny wpływ na funkcjonowanie powódki w życiu codziennym, a także wykluczyło możliwość kontynuowania zatrudnienia.

Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie doznanych i odczuwanych cierpień, winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne związane z danym zdarzeniem. Jednocześnie z uwagi na to, że zadośćuczynienie za krzywdę musi wyrażać się w odczuwalnej ekonomicznie wartości, choć utrzymanej w rozsądnych granicach wyznaczonych przez aktualne warunki i przeciętną stopę życiową społeczeństwa, Sąd uznał, że powódce należy przyznać dodatkowo kwotę 2600 zł tytułem zadośćuczynienia, która to kwota nie jest wygórowana i uwzględnia przywoływane wyżej kryteria.

Reasumując zdaniem Sądu uznać należało, że dopiero łączna kwota w wysokości 5.000 zł (zasądzając różnicę pomiędzy kwotą należną a wypłaconą), zapewni realizację funkcji, jaką ustawodawca przewidział dla roszczenia o zadośćuczynienie, mając na uwadze, że procentowy uszczerbek na zdrowiu, jakiego doznała powódka wskutek przedmiotowego zdarzenia wynosi 2%.

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie pozwolił na wydanie rozstrzygnięcia. Wbrew zarzutom strony pozwanej, biegli wyjaśnili wszystkie wątpliwości i zarzuty do swoich opinii i jednoznacznie wskazali, jakie były następstwa przedmiotowego zdarzenia dla zdrowia powódki, jak długo trwały i które były wynikiem zdarzenia, a które wcześniej posiadanych schorzeń. Biegli wskazali, że to zdarzenie jedynie mogło przyspieszyć zabieg operacyjny z uwagi na zwyrodnienia kręgosłupa u powódki, ale nie było powodem samej operacji.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c., mając na względzie, że wobec częściowego uwzględnienia powództwa koszty powinny zostać wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Przepis art. 100 k.p.c. traktuje o kompensacie kosztów procesu, która umożliwia sprawiedliwe ich rozłożenie pomiędzy stronami, jeżeli żądania lub obrona uwzględnione zostały jedynie częściowo. Kompensata poniesionych kosztów procesu może polegać na ich wzajemnym zniesieniu, stosunkowym rozdzieleniu lub włożeniu na jedną ze stron obowiązku zwrotu całości kosztów. Wybór jednego z tych sposobów wymaga ustalenia proporcji między żądaniami powoda i zarzutami pozwanego, a wynikiem sprawy oraz zsumowania wszystkich kosztów poniesionych przez każdą ze stron. Określenie, jaka część sumy kosztów przypadłaby na każdą stronę następuje przez odniesienie stosunku w jakim strony utrzymały się ze swoimi żądaniami lub zarzutami do tej sumy, a następnie porównanie uzyskanego wyniku z kosztami rzeczywiście poniesionymi.

Jak podnosi się w orzecznictwie, wzajemne zniesienie kosztów procesu między stronami jest słuszne wówczas, gdy obie strony są w takim samym lub zbliżonym stopniu przegrywającym i wygrywającym i zarazem wysokość kosztów każdej ze stron jest zbliżona (por. m.in. postanowienie SN z dnia 11.09.2013 r., III CZ 37/13, LEX nr 1402619; wyrok SA w Lublinie z dnia 13.03.2013 r., I ACa 799/12, LEX nr 1293653; wyrok SO w Nowym Sączu z dnia 14.11.2013r., III Ca 694/13, LEX nr 1716509). Jednocześnie za utrwalony w judykaturze należy uznać pogląd, iż sam charakter roszczenia nie może przesądzać o zastosowaniu art. 100 k.p.c. (por. m.in. cyt. postanowienie SN z dnia 11.09.2013 r.; postanowienie SN z dnia 10.10.2012 r., I CZ 102/12, LEX nr 1232737).

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie względy słuszności przemawiały za tym, aby nie obciążać stron kosztami zastępstwa prawnego, a znieść je wzajemnie.

Powódka dochodziła w sprawie kwoty 14.000 zł, a zasądzona została na jej rzecz kwota 2600 zł, co oznacza, że wygrała niniejszą sprawę w 18,6% tj. w przybliżeniu 20%. Zgodnie z przepisem art.113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c., Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 913,63 zł, tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych w zakresie, w jakim pozwany przegrał sprawę. Na opisane koszty złożyły się: wynagrodzenie biegłych, koszt sporządzenia i przesłania dokumentacji medycznej oraz opłata od pozwu, z której obowiązku uiszczenia powódka została zwolniona. Jednocześnie Sąd odstąpił od obciążenia powódki obowiązkiem zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych w zakresie, w którym powództwo zostało oddalone, bowiem powódka została zwolniona od kosztów sądowych w całości.

Z tych względów, orzeczono jak w pkt II i III sentencji wyroku.